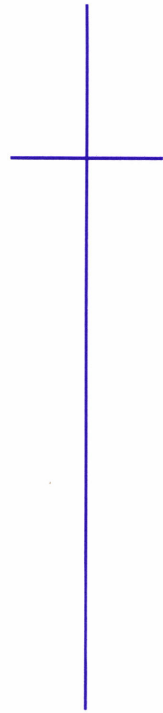

47B 304 + 1997

**Op zaterdag 5 juli 1997
overleed in ons huis van Haacht
onze medebroeder**

Louis Milis
salesiaan van Don Bosco

Louis Milis

salesiaan van Don Bosco

Hij was 78 jaar.

Hij werd geboren te Herselt op 2 april 1919

*Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden
op 2 september 1947*

*Hij deed zijn eeuwige professie te Groot-Bijgaarden
op 1 augustus 1953*

1945-46	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1946-47 tot 1948-49	Groot-Bijgaarden	keukendienst
1949-50 tot 1960-61	Vremde	keukendienst
1961-62 tot 1993-94	Haacht	keukendienst
1994-95 tot 1997	Haacht	op rust gesteld

Overleden te Haacht op 5 juli 1997

HOMILIE

Beste medebroeders, geachte familie, beste mensen van Haacht;
van onze scholen en van de parochie, goede vrienden van Louis,

*'Wie één van deze kleinen een beker koud water geeft omdat hij
een leerling is, Ik verzeker jullie: zijn loon zal hem zeker niet
ontgaan'.*

Dat is een sprekende evangelietekst die heel betekenisvol is om
onze goede en lieve medebroeder Louis te begeleiden bij deze
uitvaartliturgie. Veel meer dan een beker koud water heeft hij
gegeven. Heel zijn leven was één gave van zichzelf. Hij zal in
onze herinnering blijven als een man om veel van te houden met
een groot en warm hart voor al wie klein is en hulp behoeft.

De waarde van totale zelfgave heeft Louis op de eerste plaats
van vader en moeder meegekregen. Als oudste van het gezin met
5 kinderen is hij op 2 april 1919 geboren in Herselt, een dorp in
de Antwerpse Kempen. Toen Louis 7 jaar was, betrokken zijn
ouders een boerderij in Wiekevorst. Daar groeide hij op te mid-
den van de velden, de dieren en de vruchten van de aarde. Na
zijn schooltijd hielp hij thuis mee op de boerderij. Hij leerde
wat het betekende hard te werken om brood op tafel te krijgen.

Niets was hem te veel. Hij zei nooit 'neen' op wat hem werd gevraagd. Van zijn ouders erfde hij een diepverankerd geloof, een doorleefde godsvrucht en een enorme werkkraft.

Op een gegeven moment heeft God Louis achter zijn ploeg en zijn koeien weggehaald en hem geroepen om zich totaal aan Hem en aan de mensen toe te wijden. Na een lange zoektocht heeft een buurjongen, een medebroeder van ons, hem de weg naar Don Bosco gewezen. In ons studentenhuys van de Naamsestraat te Leuven leefde hij een tijd met de salesianen mee om ze te leren kennen. Op 21 juni 1946 vroeg hij aan de directeur van dat huis om tot het noviciaat toegelaten te worden.

Hij deed het in alle eenvoud, die hem zo eigen is: *'Nu ik reeds verschillende maanden postulant ben geweest, vraag ik u toegelaten te worden tot het noviciaat. Ik verlang salesiaan te worden om mijn eigen ziel zalig te maken en om als coadjuteur zoveel mogelijk mee te werken aan het zielenheil van anderen. Ik heb veel tot de H. Don Bosco en Maria Hulp der Christenen gebeden en ik hoop wel met hun bijstand al mijn plichten van salesiaanse kloosterling te kunnen vervullen'.*

Uit zijn levensloop blijkt dat Louis zijn taak als salesiaan uitstekend heeft vervuld. Hij was medepionier van 2 huizen: Vremde en Haacht. In 1949 werd het jongenstehuis van Herent overgeplaatst naar een oud kasteel te Vremde. Daar heeft Louis tot 1961 dag en nacht zijn leven gedeeld met kansarme, hulpbehoevende jongens. Hij zorgde niet alleen dat er eten op tafel kwam, maar trok met hen mee op kamp, begeleidde de fietstochten en was steeds tot alle hulp bereid.

In 1961 kwam hij naar het pas opgerichte huis te Haacht, om er opnieuw de zorg op te nemen voor de keuken en het onderhoud. In de gemeenschap was Louis de zorgzame moederfiguur van een gezin met volwassen zonen. Hij deed het met veel toewijding. In de begintijd was er geen overvloed, maar eerder armoe-

de. Toch had in die tijd iedereen te eten, ook als er onverwacht bezoek kwam.

Zijn keuken was een open deur, de zoete inval: iedereen kreeg een kop koffie of een pint en ondertussen vernam hij heel wat nieuwsjes over de school of over het dorp. Hij was meestal over vele dingen goed geïnformeerd.

Louis heeft altijd dicht bij de school gestaan. Hoeveel liters koffie zou hij niet gezet hebben voor de leerkrachten? Ook was hij een open deur en een zorgzame moeder voor leerlingen die hun boterhammen vergeten waren en voor mensen die materieel voor de eetdagen nodig hadden. Heel zijn leven was getekend door eenvoud en dienstbaarheid zonder veel woorden.

Hij had de fijngevoeligheid de mensen van het eerste uur, die zich voor het huis van Haacht hebben ingezet, te blijven bezoeken. Eerst met zijn fiets, daarna voorzichtig met de auto. Hij liet de mensen voelen dat ze door de salesianen gewaardeerd werden.

Zijn kaartclub bezorgde hem onvergetelijke momenten. Hij was graag bij de mensen en hij hield van gezelligheid. Hij was een dorpsfiguur die door de mensen gekend en geliefd was als 'Lowieke van Don Bosco'.

Louis hield veel van zijn familie en van zijn geboortestreek. Hij deelde hun leven in vreugde en verdriet. Zowel bij familie- of dorpsfeesten als bij begrafenissen was hij een trouwe en graag geziene aanwezige. Op de familiedag van de gemeenschap op 3 mei 1997 hebben zijn medebroeders, familie en vrienden Louis nog mogen vieren voor zijn 50 jaar kloosterleven.

Hij kreeg ook geschenken, maar daar had hij enige moeite mee. *'Hoe kan ik al die mensen danken? Hoe kan ik de mensen danken die het feest hebben klaargemaakt?'* zei hij.

Heel dankbaar was hij. Nooit zou hij vergeten iemand te danken na een bezoek aan zijn ziekbed, zowel in de kliniek als thuis. De avond voor zijn dood had hij nog bezoek van zijn broers en

zussen. Allen kende hij ze en noemde ze nog bij hun naam. Dat was toen het afscheid van zijn familie.

Als boerenzoon hield Louis van de natuur en hij is ervan blijven houden. De bloemen en de vogels heeft hij zo lang mogelijk verzorgd. Op vrijdag 23 mei 1997 was hij voor het laatst buiten bij zijn geliefde vogelkooi. Toen heeft hij afscheid genomen van zijn vogeltjes en zijn bloemen.

Het fundament van heel zijn leven als salesiaan was zijn trouw, eenvoudig en diep geloof.

Zijn aanwezigheid in alle gebedsmomenten van de gemeenschap was voor hem een heilige plicht en vooral een bron van leven.

Hij was een trouwe bezoeker van deze kerk. Vooral op hoogdagen en bij begrafenissen kwam hij graag, als zijn keukenwerk het toeliet. Onlangs zei hij nog: *'Ik vind het jammer dat ik niet meer naar de kerk kan gaan, want het gaat niet meer. En toen ik nog goed kon, had ik de tijd niet'.*

De laatste tijd zagen zijn medebroeders hem geregeld in de binnenhuiskapel. Daar vertoefde hij in stilte en gebed bij zijn en onze God. Graag bad hij met zijn rozenkrans. Op die manier kon hij nog bidden en dat heeft hij volgehouden.

Heel zijn leven heeft Louis zich gedragen gevoeld door God en door vele mensen, vooral door zijn medebroeders, zijn familie en zijn goede vrienden.

Niemand zal het mij kwalijk nemen als ik mij richt tot de medebroeders van Haacht en tot de twee mensen van de keuken.

Beste medebroeders en lieve mensen, jullie zijn Lowieke zeer nabij geweest en hebben hem met veel liefde en zorg omringd. Toen hij in de kliniek lag, ging er geen dag voorbij of jullie brachten hem een bezoek, zelfs meermaals per dag. Maar vooral de dagen dat hij bij jullie in huis was, mocht hij tot zijn laatste ademstoot, jullie nabijheid en genegenheid ervaren. Wij zijn jullie dankbaar voor zoveel edelmoedigheid.

Louis,

wij vertrouwen je toe aan Gods oneindige liefde.

Ook aan jou zegt Jezus: *'Ik ben de verrijzenis en het leven, wie in Mij gelooft zal leven ook al is hij gestorven'*.

Leef nu maar ten volle en blijf voor ons bidden.

Blijf een oproep voor ons om goed en vriendelijk, eenvoudig en dienstbaar te zijn.

Blijf ons oproepen om dankbaar te zijn om het vele dat wij ontvangen hebben.

Blijf de uitdaging om God centraal te stellen in ons leven.

En blijf er ons maar aan herinneren dat bij eenvoudige mensen onze salesiaanse roeping het best gedijt.

Wij zijn God dankbaar voor het geschenk van je salesiaan-zijn.
Moge je leven een bron zijn van nieuwe roepingen.

Piet Palmans
Provinciaal

Haacht, 12 juli 1997

